

Vækkelses- eller bekræftelsesforkyndelse.

Leder fra Båndet.

Nr. 7 - 2001.

Af Hans Erik Nissen.

For flere år siden talte jeg med den norske bibelskolelærer, Henrik Røykenes. Gennem årtier var han lærer ved Vestlandsk Indremissions Bibelskole i Bergen. Han fortalte mig noget, jeg ikke har glemt.

I første del af hans virketid reagerede eleverne anderledes end i den sidste, og det på trods af at han ikke mente at have ændret sin undervisning.

I begyndelsen var det ikke usædvanligt, at en elev begyndte at græde i en Romerbrevs-time og sagde: *I må bede for mig.*

Af og til sluttede en eller flere sig til med ordene: *I må også bede for mig.*

Alle i klassen bøjede deres knæ og bad om, at frelsens rigdom måtte gå op for de ulykkelige.

I sidste del af Henrik Røykenes virke som lærer, skete det ikke.

Hvorfor ikke?

Er elevsammensætningen ændret afgørende i retning af, at der kom færre elever til skolen, som manglede hvilen i evangeliet?

Det er muligt, men jeg tror, at grunden først og fremmest skal søges i en generel ændring af forkyndelsens grundpræg.

Vi er tilbøjelige til at rette opmærksomheden mod den enkelte prædiken og ikke mod forkyndelsen som helhed.

Det sidste spiller en langt større rolle, end vi almindeligvis gør os klart.

Det samlede indtryk af prædikener, vidnesbyrd, sange og bøger tegner de afgørende streger i den enkeltes helhedsbillede af sand kristendom.

I dag er det fortegnet i forhold til det bibelske, fordi enkelte sider af det bibelske budskab fremhæves på andre sidens bekostning.

Forkyndelsen er skredet fra at være både vækkelses- og bekræftelsesforkyndelse til at blive næsten udelukkende bekræftelses- og trøsteforkyndelse.

Samme Bibel?

Hvordan er det muligt, at de bibeltro prædikanters forkyndelse har ændret sig så meget, når de bruger samme Bibel som i vækkelsestiderne?

Det er som om, man ikke vover at låne røst til vækkelsesteksternes enkle, klare budskab.

I stedet bruger man Bibelens bekræftelsesforkyndelse til at afsvække vækkelsesforkyndelsen.

Bibelen rummer både vækkelses- og bekræftelsesforkyndelse.

Bekræftelsesforkyndelsen kan sammenfattes i ordene: *Alt er vel!* Og det er vidunderligt! Var det ikke det, gik hver eneste af os fortabt. Vi kan ikke frelses på noget mindre end et fuldbragt værk, gjort af en anden, helt uden for os. Det skal siges fuldt ud uden reservation.

Men Guds ord skal deles ret.

Mange forkyndere vil gerne forkynde det frigørende evangelium, men de gør sig ikke klart, at det er lige så vigtigt at skabe et behov i den enkeltes hjerte for denne forkyndelse.

Det er der nemlig ikke på forhånd hos en sovende synder.

Hvordan vækkes den sovende, og hvordan holdes den vågne vågen?

Det sker gennem vækkelsesforkyndelsen, som rejser spørgsmålet: *Er alt vel med dig?*

*Er du født på ny ved Den hellige Ånd?
Har du mødt Ordet som ånd og liv, eller er det bare ord, som er tillært?
Er du en af dem, der har lys i olielampen, men ikke i kanden?
Er du mere optaget af at tjene Jesus end af at blive tjent af ham?*

Sådanne spørgsmål fører ind i en helt nødvendig selvransagelse for Guds ansigt. Det afgørende er jo ikke, hvad jeg mener, men hvad han mener. Han må give mig forvisning gennem sit ord levendegjort ved Ånden. Jeg må bede:

*Kom, sandheds Ånd!
Og vidne giv,
At Jesus Kristus er vort liv,
Og at ej du af andet ved
End ham vor sjæl
Til salighed!*

Vækkelsesforkyndelsen er en umistelig del af forkyndelsen. Fra at være en kristen er den med til at gøre mig til en personlig kristen, og videre frem i kristenlivet er den med til at bevare mig i en stadig tilegnelse af evangeliet.

Kun for de andre?

I Bibelen er største del af vækkelsesforkyndelsen rettet til Guds folk. Når den skematiseres og bliver metode, har den primært adresse til de ikke-troende. Da siger prædikanten, hvad de ufrelste skal gøre, men går ikke vejen sammen med dem. Det kan godt være, at de kloge brudepiger har sagt til de ukloge, at de skal se efter, om de har olie på kanderne, uden at deres opfordring er blevet fulgt. Det kan også være, at havde de kloge undersøgt deres egne kander, var resultatet blevet et andet for de ukloge. Man lærer mere af, hvad andre gør, end af hvad de siger.

Når Guds folk vækkes, er der også andre, der bliver det. Vækkes du til at arbejde på din egen frelse med frygt og bæven, begynder du også at arbejde på andres. Du har aldrig mere sund og ægte omsorg for andres sjæle, end du har for din egen. Er en forkynde mere optaget af andres frelse end af selv at nå målet, kan han vel sige de rigtige ord, men de har mistet deres kraft. Tilhørerne fornemmer manglen på troværdighed indadtil i forkynderens eget liv.

Fremtiden.

Guds folk er optaget af mange spørgsmål. Det kan man se ud fra de emner, der skal tales over, men de giver sjældent anledning til at tale til vækkelse.

Uden vækkelsesforkyndelse bliver en kristen tilfreds med sig selv.

Det er vi ikke kaldet til.

Det er Jesus, vi skal finde vor hvile og glæde i – ikke vor egen kristendom.

Selvglæde, selvtilstrækkelighed og selvsikkerhed prægede menigheden i Laodikæa, som så på sig selv som rig og havde samlet til huse og intet manglede. Har vi ikke visse fælles træk med den bortset fra, at vi gerne ville være lidt flere?

I en vækkelsesfremmed menighed kan man klare sig med mindre og mindre forkyndelse. Man mener at have forstået budskabet. Prædikenen opleves ikke som livets nærende brød, men som noget, der ikke rigtigt siger noget, og man vil være på jagt efter nye og anderledes virkemidler. Samtidig bliver man en menighed uden syndenød og frelsesfryd.

Bliver vækkelsestenen ikke på ny en af grundtonerne i forkyndelsen som helhed og ind i den enkeltes sjæl, kan den dag komme, da dødsklokkerne ringer over os, uden at vi hører dem, fordi vi er blevet åndeligt døve.

Vi har grund til at bede: *Klar mine øjne, så jeg ikke sover ind i døden.*